

Arrest

nr. 160 569 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.03.2013 werd ingediend door:

*H., E. (R.R.: ...)
nationaliteit: Albanië
geboren te Bajram Curri op (...)1994
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst dat hij dan niet zou kunnen rekenen op zijn familie. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijsstukken van voorlegt. Bovendien merken wij op dat de studie van het administratief dossier aantoont dat betrokkene nog héél wat familie heeft in zijn land van herkomst en dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn zussen via internet.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier school heeft gelopen. Ter staving hiervan legt hij verschillende attesten van de school VTI en KTA voor alsook enkele rapporten. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet langer schoolplichtig is. Betrokkene legt evenmin bewijzen voor die aantonen dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene alhier wenst verder te studeren dan staat het hem altijd vrij om eventueel via een studentenvisum terug te keren naar België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien merken wij op dat de ouders van betrokkene, alsook zijn zussen nog steeds in Albanië verblijven.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat hij alhier de nodige inspanningen zou gedaan hebben om zijn verblijf te wettigen, dat hij behoorlijk Nederlands zou spreken, dat hij reeds geïntegreerd zou zijn, dat hij omschreven wordt als een rustige en beleefde jongen, dat hij heel graag naar school gaat en veel vrienden zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de Belgische staat, dat hij integratiecursussen heeft gevolgd en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 25 april 2013 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder rolnummer X

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel contact met zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op zijn ouders of familieleden. Zijn dichte familieleden bevinden zich immers in België.

Verzoeker wees er tijdens zijn procedure in toepassing van art. 61/14 Vreemdelingenwet op dat zijn vader dagelijks alcohol dronk en hem in een dronken bui soms mishandelde. Verzoeker werd soms geslagen in de aanwezigheid van zijn vrienden. Bovendien moest verzoeker zijn vader helpen in de winkel en mocht hij niet naar school gaan. Van een adequate opvang was aldaar geen sprake.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. In casu is in de bestreden beslissing geen sprake van de familieleden van verzoeker. Indien verzoeker verplicht zou worden naar Albanië terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn enige familieleden die daadwerkelijk naar hem hebben omgekeken.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst I voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en de vreemdeling, die met zijn land van herkomst geen andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier) Het spreekt voor zich dat dit in casu het geval is.”

2.2 Met de bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Verzoekers beweringen aangaande “het verplichten tot terugkeer” is derhalve louter hypothetisch en niet dienstig. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten, hetgeen verzoeker in casu ook heeft gedaan. Bij gebrek aan een aangevochten verwijderingsmaatregel in huidig beroep maakt de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de beginselen van goed bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM) .Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van eiser is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd meer dan 13

maanden geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoeker in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001,469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zou worden naar Albanië, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij haar. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

2.4 Waar de verzoeker aanvoert dat de "lange behandelingsduur" van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een schending uitmaakt van de "beginnselen van goed bestuur", kan de Raad hem niet volgen. Dit onderdeel van het middel werd niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, nu de verzoeker nalaat uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de behandeling van zijn aanvraag onredelijk lang heeft geduurd. De verzoeker diende een aanvraag in op 25 maart 2013, en op 3 juni 2013, hetzij minder dan drie maanden later, werd deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. De Raad merkt op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom hij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van minder dan drie maanden is *in casu* een redelijke termijn. In hoofde van de gemachtigde kan bijgevolg geen gebrek aan diligentie worden weerhouden, laat staan dat de gemachtigde een verklaring of verschoning voor een zogenaamde vertraging in behandeling had moeten aanvoeren.

De verzoeker stelt verder, uiterst summier en zonder enig begin van bewijs aan te brengen, dat een eventuele gedwongen terugkeer naar Albanië een zodanige psychologische ontreddeering zal teweegbrengen bij hem dat dit zou overeenstemmen met een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad wijst er echter op dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoeker laat in het geheel na dergelijke concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen of met een begin van bewijs te staven. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de ; vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Op heden dient tevens geoordeeld te worden dat verzoeker onverwijderbaar is.

Verzoeker wees er tijdens zijn verhoor in het kader van toepassing van wet niet-begeleide minderjarigen op dat zijn vader dagelijks alcohol dronk en hem in een dronken bui soms mishandelde. Verzoeker werd soms geslagen in de aanwezigheid van zijn vrienden. Bovendien moest verzoeker zijn vader helpen in de winkel en mocht hij niet naar school gaan.

Indien verzoeker geen verblijfsstatus kan verkrijgen op grond van de vluchtelingen- of SB- status, maar tegelijk onverwijderbaar is, kan dit onderzocht worden in het kader van de onmogelijkheid van terugkeer.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden kan evenwel niet steunen op "elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag (...)" en die verworpen werden door de asielinstanties, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 Vw., en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 Vw. met betrekking tot de SB of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties. Deze laatste uitzonderingssituatie in casu van toepassing: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan

oordelen over de vluchtelingen- en SB-status, met inbegrip van de uitsluitingsgronden, maar niet over eventuele andere gronden (zoals art. 3 EVRM of art. 7 BUPOverdrag) om de vluchtelingen- of SB-status toe te kennen.

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw. Verwerende partij heeft dit evenwel niet nagegaan.

Verzoeker voert hierdoor de schending van de motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en art 3 EVRM"

2.6 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoering ingegaan op de verschillende door verzoekers aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Waar verzoeker meent dat hij onverwijderbaar is en verwerende partij dit niet is nagegaan, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De gemachtigde heeft met andere woorden geoordeeld dat de verzoeker geen redenen aannemelijk heeft gemaakt waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker betoogt dat hij onverwijderbaar is omdat zijn vader dagelijks alcohol dronk en hem in dronken bui soms mishandelde. Hij moest van zijn vader helpen in de winkel en hij mocht niet naar school.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt evenwel dat verzoeker deze redenen niet heeft aangehaald. Verzoeker kan de gemachtigde niet verwijten geen motief te hebben gegeven met betrekking tot deze thans voor het eerst aangehaalde redenen waarom hij meent zijn aanvraag niet in het land van herkomst te kunnen indienen.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 maart 2013 haalt verzoeker aan dat hij niet kan terugkeren omdat hij niet op zijn familie kan rekenen en zijn middelbare studies wenst af te maken.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat uit het dossier blijkt dat verzoeker nog héél wat familie heeft in zijn land van herkomst en dat hij regelmatig contact heeft met zijn zussen via internet. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet op zijn familie kan rekenen. Verzoeker weerlegt dit motief niet door thans te verwijzen naar zijn vader die dagelijks alcohol dronk.

In zoverre de verzoeker betoogt dat zijn schoollopen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156 325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Bovendien weerlegt de verzoeker geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij als een volwaardig leerling is ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling. Verzoeker is thans niet langer schoolplichtig. Verder stelt de gemachtigde in de beslissing dat het hem vrij staat om via een studentenvisum terug te keren naar België. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde in redelijkheid kon oordelen dat geen buitengewone omstandigheden werden aannemelijk gemaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN